

[Forsvarsministeren.]

i Virkeligheden er ansat alt for ringe, og det er med Hensyn til Flaadens Nybygninger. Nu tror jeg ikke, at man har foretaget saa detaillerede Beregninger i 1922 — det ved jeg selvfølgelig ikke, men det tvivler jeg om — som man har gjort nu; jeg var ikke Forsvarsminister i 1922, selv om jeg naturligvis var med til at behandle Sagen her i Tinget, men jeg tvivler altsaa om, at man har foretaget saa detaillerede og saa omhyggelige Beregninger; som man foretog, forinden Regeringsforslaget sidste Aar blev fremsat her i Tinget. Det varede efter 1922 Ordningens Gennemførelse ikke ret længe, inden man var klar over, at særlig denne Bevilling til Flaadens Nybygninger var alt for lille, men vi fik en socialdemokratisk Regering, og man var fra konservativ og fra Venstres Side enig om, at det kunde ikke nytte noget, at man begyndte at forhandle med den Regering. Og da den nuværende Regering traadte til i 1926, var det jo med det Program, at vi nødvendigvis af Hensyn til hele den økonomiske Situation, vi var kommet ind i, maatte sørge for, at Statsudgifterne gik ned. Vi var derfor fra konservativ og fra Venstres Side enige om de midlertidige Nedsættelser, der skete paa Finansloven 1927—28, men det blev bestemt pointeret fra Regeringens Side at dette naturligvis var noget midlertidigt, og at man derfor maatte gaa i Gang med at stille Forslag om visse Ændringer til det System, vi fik i 1922. Det er, som alt sagt, det, der er sket ved Udarbejdelsen af Regeringsforslaget, og jeg vil meget haabe, at der maa komme en Afgørelse i denne Sag, inden vi slutter; Regeringen vil sætte alt ind paa, at en saadan Afgørelse vil blive truffet.

Ja, i Henhold til disse korte Udtalelser maa jeg altsaa fraraade baade de radikal-socialdemokratiske Ændringsforslag og de Ændringsforslag, der er stillet fra konservativ Side.

Korsgaard: Stillet overfor Spørgsmaalet om, hvem der bærer Ansvaret for, at man tidligere har kalkuleret Udgifterne for smaa, svarede den højtærede Minister noget undvigende. Jeg synes ikke, der kan være Tvivl om, at den, der maa bære Ansvaret overfor Rigsdagen, det kan kun være den Regering, som gennemførte Forslaget. At man under det socialdemokratiske Styre ikke havde stor, for ikke at sige slet ingen Mulighed for at faa Forsvarsordningen bragt op paa den Højde, den burde have i Henhold til Lovene af 1922, er ikke saa uforstaaeligt,

men nu har vi jo en anden Regering, vi har netop den Regering, som gennemførte 1922-Ordningen. Jeg maa derfor hævde, at det er et meget svagt Standpunkt fra Regeringens Side at sige, at man ikke har Pligt til at bringe disse Loves Udførelse i Praksis i Overensstemmelse med deres Aand. Det er efter konservativ Opfattelse et i Længden fuldkommen uholdbart Standpunkt, det er overfor den almindelige Lovgivning et Standpunkt, som man paa ingen Maade i andre Forhold vilde tolerere; det er et Standpunkt, som vi af forskellige praktiske Grunde har tolereret en kortere Tid, men det er som sagt et Standpunkt, vi ikke kan vedblive at tolerere.

Saaledes som Forholdet ligger, er det jo givet, at de Ændringsforslag, vi har stillet, ikke vil blive vedtaget. Hvad der da har Interesse, er jo den, som jeg synes, meget klare og bestemte Udtalelse, den højtærede Forsvarsminister fremsatte gaaende ud paa, at vi kunde være fuldkommen sikre paa, at Rigsdagen ikke bliver sendt hjem, før Forsvarslovenes endelige Skæbne er afgjort i hvert Fald her i dette Ting.

Ordføreren (Knud Kristensen): Det ærede Medlem Hr. N. C. Christensen udtalte bl. a., at naar visse Ændringer kunde indføres i en Nyordning, maatte de ogsaa kunne gennemføres under den bestaaende Ordning. Det tror jeg dog ikke i al Almindelighed kan være selvindlysende. Fordi en vis Tilstand passer i een Ordning, er det absolut ikke givet, at den ogsaa kan passe ind i en helt anden Ordning, og derfor kan jeg aldeles ikke erkende, at fordi man kan gaa til de Ændringer, som den højtærede Forsvarsminister har foreslaaet, naar vi faar en helt ny Ordning, kan vi ogsaa indføre dem under den bestaaende.

De Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Dahlgaard fremsatte, var noget ejendommelige. Nu skal pludselig Forsvarsudgifterne deles i de ordinære og de ekstraordinære. Den Gang vi i 1922 behandlede Forsvarslovene, hørte vi ikke nogen Tale om, at de 3 Mill. Kr. ikke fuldt ud kunde regnes med; da sagde man ikke, at disse Millioner ikke skulde tages med i en Sammenligning med den alt bestaaende Ordning, Ordningen af 1909, fordi det var midlertidige Udgifter. Men nu da man skal til at sammenligne med en billigere Ordning, nu skal man have det delt. Det er vist en speciel radikal Taktik. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard sagde, at hvis vi skulde gennemføre den samme Politik paa Forsvarsudgifternes Omraade som paa de andre Budgetter, skulde vi ned